

не се събаря, до вѣчната Любовь, съ която сте познали Бога. Какво ще каже онзи професоръ съ своитѣ противоречия и съмнения, като дойде до Великия Изворъ на живота и пие отъ Неговата вода? Той ще се обнови, ще въздъхне спокойно и ще каже: Сега вече вѣрвамъ. Защо? Защото той бѣше жаденъ и уталожил жаждата си; той бѣше гладенъ и се наситил; той търсѣше красотата и я намѣрил. Следъ това трѣбва ли да го питате, доволенъ ли е? Като дойде при насъ, ние ще му предложимъ да си почине; като си почине, ще му дадемъ отъ нашата храна, отъ водата на нашия изворъ, безъ да му говоримъ нѣщо за миналото. Като си отпочине и нахрани, той ще въздъхне облекченъ и ще каже: Разбрахъ вече смисъла на живота.

Сега, като казвамъ на всички, че трѣбва да отидете при Великия Изворъ на живота, това не значи, че нѣмате животъ въ себе си. Вие имате отъ този животъ въ себе си, но семето на този животъ трѣбва да се посади въ земята, да му се дадатъ условия да расте. То се нуждае отъ свѣтлина, топлина и влага. Съ други думи казано: знанието, любовта и силата сж условията, при които това семе може да израсте. Кога се радва човѣкъ? Човѣкъ се радва, когато придобива знание, любовь и сила; той се радва, когато погледне на своитѣ родители, на своитѣ приятели, на своитѣ господари и слуги, на всички хора, съ които е въ връзка. Като погледне на небето, осѣяно съ безброй звезди, той пакъ се радва. И най-после, като си помисли само за онзи животъ, въ който вижда, не само една, но 12 отворени врати за Царството Божие, той пакъ се радва. За кого сж отворени тѣзи врати? — За гладнитѣ, а не за сититѣ. Защото казано е: „Ядоха и наситиха се.“ Кои? — Гладнитѣ. Това, съ което сме се наситили, е за наше благо, а онова, което остава, трѣбва да се раздаде по най-разуменъ начинъ на онѣзи, които нѣматъ.

Казвамъ: сега е най-доброто време за работа. Желяя всички да се родите въ Водолѣй, да сте носители на вода! Една баба отъ Варна, наша позната, разправяше единъ свой сънъ. Тя често се молила на Бога, да вземе душата ѝ, защото ѝ дотегналъ тежкиятъ животъ на земята. Една вечеръ сънувала, че заминала за онзи свѣтъ и се намѣрила предъ една голѣма маса, около която били наредени 24 старци. Тѣ преглеждали нѣщо въ една голѣма книга. Тя се приближила къмъ тѣхъ. Единъ отъ тия старци я запиталъ: Бабо, какво търсишъ тукъ? Искашъ ли нѣщо? — Е, синко, дей-